

[Rønhoft]

befolkningstilvækst i ulandene skal bringes ned, hvis Jordens ressourcer skal strække til os alle; men vi kom ikke ned på det konkrete plan. Det er ikke vores holdning, at vi skal presse løsninger ned over hovedet på ulandene, men vi er nødt til hurtigst muligt at få gang i seriøse drøftelser om problemet.

Som jeg nævnte tidligere, var det forstemmende at se på USA's defensive holdning til konferencen. Den nu snart forhenværende amerikanske præsident kom til Rio med det formål at styrke sine chancer for at blive genvalgt som USA's præsident. Derfor holdt han også en tale, som primært var henvendt til de amerikanske vælgere, og som handlede meget lidt om, hvad verdens største økonomi ville bidrage med i forhold til verdens miljøproblemer. En amerikansk senator udtalte da også, at han frygtede, at historien ikke ville behandle USA pænt, når den ser tilbage på konferencen.

Også den tyske kansler Kohl holdt en glimrende tale, men det er vigtigt at lægge mærke til, hvad han ikke sagde; vores nabo mod syd glemte nemlig helt den økonomiske forpligtelse.

Det er naturligvis helt umuligt at forudse, hvorvidt det lykkes effektivt at følge op på konferencens beslutninger. I statsministerens redegørelse til Folketinget af 25. november 1992 er der imidlertid i detaljer gjort rede for, hvordan regeringen – ikke mindst i lyset af Danmarks kommende formandskab i EF – vil følge op på konferencens vedtagelser. Det er tilsyneladende fortsat vanskeligt altid at forene EF-landenes synspunkter, og næsten altid opstår uenigheden, når det koster penge.

Men der er ingen tvivl om, at det kommer til at koste penge. I Rio gav miljøministeren jo tilsagn om, at Danmark ville bidrage ekstraordinært til en tredobling af GEF, Den Globale Miljøfacilitet under Verdensbanken, og statsministeren har i dag bekræftet tilsagnet.

Ingen forestiller sig vel, at alle verdens miljø- og bistandsproblemer er løst med Riokonferencen, men vi har trods alt opnået væsentlige resultater, som giver et godt grundlag at arbejde videre på. Fra dansk side bliver det vores opgave at presse på over for de lande, som er lidt langsommere i optrækket, for vi er blandt de få lande i verden, som i denne sammenhæng godt kan kaste med sten uden at frygte, at vores glashus bliver slået i stykker.

NGO'ernes store engagement forud for og under Rio gav konferencen en ekstra dimension og effekt, som er værd at nævne. Uden NGO'ernes målbevidste og stadige pres på regeringer og parlamentsmedlemmer var vi ikke nået så langt med resultaterne, og for mig var det både på det faglige og det personlige plan en oplevelse.

Jeg finder, at regeringen med de initiativer, der for længst er blevet til virkelighed, og med de forslag, der ligger på bordet på en lang række områder, lever op til de miljøpolitiske målsætninger, vi alle fremfører på forskellige niveauer ude og hjemme. Regeringens beslutning om at nedsætte et ministerudvalg med miljøministeren som formand med det sigte at skabe sammenhæng i miljøindsatsen i hvert enkelt ministeriums beslutninger betragter jeg som en stor miljøpolitisk landvinding. Miljøministeren har jo også tilkendegivet, at når denne procedure er tilstrækkeligt indarbejdet i alle ministerier, bliver Miljøministeriet overflødiggjort. Hvilken stærkere målsætning kan en miljøminister fremsætte?

Med vedtagelsen af naturbeskyttelsesloven, miljøbeskyttelsesloven, skovloven, råstofloven og planloven sammen med fremsættelsen af diverse handlingsplaner for energi, transport, affald og genanvendelse samt landbrug og fremsættelse af ny jagtlov samt den bebudede redegørelse om øget anvendelse af økonomiske styringsmidler på miljøområdet finder jeg, at regeringen fuldt ud lever op til såvel nationale forpligtelser som Riokonferencens vedtagelser.

Engagerer man sig først fuldt ud i miljøpolitikken, leder det naturligt hen til det mundheld, der siger: Appetitten kommer, mens man spiser. Men her er det vigtigt at holde sig for øje, at miljøindsatsen på kort sigt kræver betydelige ressourcer, hvilket giver mig anledning til at bekræfte, at økonomisk vækst er en nødvendighed for at løse de problemer, vi står over for. Men væksten skal vel at mærke ikke skade naturen og miljøet.

En god begyndelse er gjort. Der er lang vej endnu, inden de danske synspunkter bliver overtaget af verdenssamfundet i forpligtende omfang, men jeg føler, at der er lys for enden af tunnelen, ikke mindst på baggrund af regeringens indsats i forbindelse med Riokonferencen.